

„Далъ Ви Господь добрѣ, мили мой дѣтица“, отговорила имъ бабичката.

2) Нѣколко ученици, като се разхождали вѣнъ отъ града, срѣщнали единъ пѣленъ (шишко) чловѣкъ врьсѣднѣлъ едно дрѣбно магаренце. Единъ отъ ученицитѣ, за да се присмѣ на шишкавия чловѣкъ, попиталъ другаря си, каква е тѣзи дробъ.—*„Неправилна*, отговорилъ му тойзи, *защото числительтъ е по-голъмъ отъ знаменательтъ“*.

3) Нѣкой священникъ казвалъ въ селото си подиръ Евѣн-гелието едно слово до толкозъ трогателно, щото всичкитѣ се расплакали, само единъ отъ друго село стоялъ твърдъ безъ да се просълзи. Единъ до него стоящъ рекълъ му, „твоео сърдце отъ камѣкъ ли е, че не заплака?“— „Нарѣчно се стискахъ да не заплачѣ, защото тойзи попъ не е нашия“, отговорилъ му хладно-крѣвно странния селянинъ.

4) Единъ священникъ като исцѣлъ въ сѣлото си Евѣн-гелието за чудото, гдѣто Исусъ Христосъ съ петъ хлѣба наситилъ петъ хиляди души, началъ да го расказва и развива, а не знамъ какъ въ расказа си сбъркалъ се и казалъ, че Христосъ наситилъ петъ души съ 5,000 хлѣба, и подиръ това попиталъ слушателитѣ си, „кой мѣже да направи таквозъ голѣмо чудо?“ — „И азъ го направамъ“, отговорилъ единъ сериозенъ селянинъ и разуменъ на име Върбанъ. Тогива священникътъ се увредилъ и търсалъ случай да си го върне. Идущата година, като расказвалъ и развилъ внимателно сжщото чудо, обърнѣлъ се къмъ Върбана и му рекълъ, „е сега можешъ ли пакъ да направишъ това чудо?“ — „Направамъ го, отговорилъ му хладно-крѣвно Върбанъ, съ онѣсъ-годишнитѣ артисали комматъ“.

5) Нѣкой овчаръ, който пасѣлъ изъ горитѣ стада и нѣкога не билъ ходилъ въ черкова, една година въ недѣля, като минувалъ по край една сѣлска черкова, вързалъ си магаренцето съ торбичката пълна съ хлѣбъ, за да влѣзе и види отъ любопитство, що правѣтъ въ черкова. Въ това време черквата се била пустнѣла и попътъ раздавалъ антидоръ (нахора), а той като приближилъ и видѣлъ, че попътъ му дава една хапчица хлѣбецъ, рекълъ му, „Попе, азъ не съмъ дошелъ за хлѣба ти,